

Pořoušší pexeso

hledej

Rozkmořidla

z knihy Miloše Kratochvíla

Modrý
Pořoušch

ilustrovala
Markéta
Vydrová

triton

Když se pes rozběhne za kočkou, aby ji jen tak pro nic za nic chytil za ocas, nebo když někomu spadne do klína zmrzlina a vy se tomu zasmějete, může se z toho narodit Poťouch.

Poťouch bývá různě velký a různě barevný. Každý Poťouch má trumpetkové našeptávadlo, dva z pěti prstů na ruce výrazně delší, těm se říká popichovadla, a na zbylých třech prstech přísavky. Štětiny na šiřaté hlavě se odborně nazývají svědidla. Na lidi útočí Poťouch obvykle tak, že jim skočí za krk. To je oblíbené místo Poťouchů. K uším je to kousíček, takže mohou našeptávadlem pohodlně ponoukat, kůže je tam citlivá pro popichování a šimrání a přísavky tam dobře drží.

První zmínka o Poťouších pochází z Potměch, nejstarší čtvrti Dolního Městečka ve středních Čechách. Objevil je pan profesor Jindáček, o němž se říká, že je možná stejně starý jako Potměchy.

Na nose veliké brýle s medově žlutými skly, v ruce zvláštní, vždycky rozsvícenou baterku – tak bloumá klikatými uličkami Potměch celé dny a noci. Ve světle baterky prý přes své brýle vidí

přízraky, které lidem škodí. Nikdo mu to ale nevěří. Lidi ho mají za podivína. Buď ho neposlouchají, nebo se mu smějí. Prvním, kdo panu profesorovi uvěřil, byla žákyně třetí třídy Zuzana B. z domu číslo 7 v Ohnuté ulici. Začalo to takhle:

„Zuzanko, rychle utíkej domů a umyj si krk studenou vodou!“ uslyšela za sebou tenký hlas. V průchodu do zelenobílého domu odpočíval profesor Jindáček a svítil na ni baterkou.

„Já nejsem žádná šmudla, pane profesore!“ křikla dotčeně Zuzanka. „Mám krk čistý!“

„Vidím tam modrou skvrnu,“ zvedl profesor ukazovák, „Jako velikou inkoustovou kaňku.“

„Pane profesore, inkoustem se už ve škole nepíše!“

„Není to kaňka. Je to Modrý Poťouch!“

Zuzanka nad tím mávla rukou. Ale brzy poznala, co Poťouch dovede. Změnil ji k nepoznání, popíchl maminku, že uvařila k večeři třiadesát jídel, aby se vyrovnala restauraci U Čápa, poťouchlostmi rozhádal všechny lidi v jejich domě číslo 7 a tatínka rozdivočil tak, že málem přestal být učitelem.

„Modrý Pořouch patří mezi rozkmořidla,“ vysvětlil jí profesor Jindáček.

„To jsou nějaká nová strašidla?“ vykulila oči Zuzanka

„Ne. Strašidla se lidem zjevují, aby je vystrašila, ale rozkmořidla jsou neviditelná. Popichují nás a našeptávají nám, abychom se chovali jinak, než je rozumné!“

Posadili se na lavičku a pan profesor vyprávěl, co s námi dokážou udělat Hádtkonoš, Jáják, Paráďule a jim podobní darebové. Rozsvítil kouzelnou baterku, půjčil Zuzance své žluté brýle a ona v tu chvíli uviděla, že nějaké rozkmořidlo sedí za krkem skoro každému!

Bez kouzelné baterky a brýlí můžete rozkmořidla vidět jenom v knížce Modrý Pořouch a v tomto pořouším pexesu. Co s námi provádějí, to asi uhádnete sami, když je dobře poskládáte! Přemýšlejte přitom, jak se jim bránit a jak s nimi zatočit.

Bručka

Bručka

Frňukadlo

Frňukadlo

Hádák

Hádák

Hadkonos

Hadkonos

Kalabal

Kalabal

Hamizs

Hamizs

Nehejbo

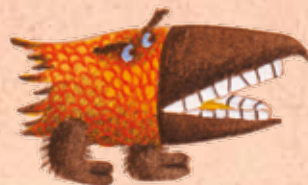
Nehejbo

Nepřejek

Nepřejek

Neskromka

Neskromka

Nesvárník

Nesvárník

Parádula

Parádula

Potouch

Potouch

Puk

Puk

Protivák

Protivák

Pýchoun

Pýchoun

Rozhádek

Rozhádek

Takňák

Takňák

Urdko

Urdko

Závidák

Závidák

Závidka

Závidka

Zevlík

Zevlík

Zvallous

Zvallous

